

Tekstitys
Audiodokumentti
Jakso: Sumea laikku
Äänitteen kesto: 13 min
H: Haastattelija
V: Vastaja

V: Kato siel on hampurilaisii. Näit tulee mun kollaasiin nyt kyllä.

K: Tykkäät sä tämmösii kollaaseja, onks tää sun juttu?

V: Tykkään. Juu mä tykkään kaikesta askartelusta ja lehtien selailemisesta.

K: Must tuntuu et on helpompi jotenkin lähtee tämmösien valmiiden kuvien kautta et jos olis, jos olis vaan tyhjä pää ja tyhjä paperi niin sit ois vaikeempi jotenkin ehkä lähtee tekee. Mutta noi kuvat on aika helpottaa ainakin mua.

V: Totta.

K: Mikä sul on muuten oma tilanne, oot sä jotenkin, oot sä opiskellu jo jotakin vai oot nyt ihan etsimässä että?

V: Mä olin Kuopiossa opiskelemassa tietojenkäsittelytiedettä.

K: Okei.

V: Mut sit mul tuli masennus siellä ja mä muutin sielt pois sit lopetin ne. Ja nyt mä oon kuntoutustuella elelen. Mut aattelin et sit kyl hankin jossain vaihees viel jonkun opiskelupaikan ja työpaikan.

K: Miltä, tuntuks se et se tietojenkäsittelytiede ei ollu yhtään sun juttu vai?

V: Se on mul viel auki mut mä en sit tiä. Mul on aina ollu vähän se ongelma et mua kiinnostaa vähän kaikki mut mikään ei niin kauheen paljoo. Et en sit osaa sanoo.

K: Et oo sitäkään ehkä ihan hylänny täysin?

V: En oo hylänny. Se on mun yks hyvä vaihtoehto vielä.

K: Joo.

V: Siin on ehkä vähän liikaa matikkaa mun makuun, mut muuten se oli tosi kiva.

K: Onks siin työssäkin sit paljon matikkaa vai onks se sit enemmän korostuu siin opiskeluaikana se?

V: No se riippuu. Kyl siin on pitää osata jonkun verran semmosii laskutoimituksii et osaa tehdä niit, ratkasta ongelmii mut ei varsinaista sellasta koulumatikkaa niin paljon.

K: Mitäs sun kollaasiin tuli?

V: Joo täs on kuten näkyy aika paljon kaikkii herkkuja tässä keskellä. Mää laitoin ne siihen sen takia koska silloin kun mä olin siellä Kuopiossa ja masennus iski mul meni ruokahalu. Ja mun ruokailu koostu pelkästään kaikista herkuista. Mä en oikeestaan mitään muut syönykkään. Ja niitäkin mä söin tosi vähän ja mä laihtuin tosi paljon. Ja sen takia mul on vieläkin vähän ongelmia syömisen kaa, mä en pysty syömään kauheen paljoo. Tääl on limsapulloja täällä myös ja ne on sitä varten koska mä myös join pelkästään ja aika pitkäl vielä tähänkin päivään join pelkästään limsaa. Mut nyt sit viime aikoina mä oon vaihtanu sen veteen. Aluks tuntu silt et on jano joka ei vaan lähe vedellä eikä millään muulla, mut se oli sit lähinnä vaan se limsan himo jonkan mä tulkitsin janoksi. Mut se meni sit ohi kun joi pari viikkoo vettä pelkästään. Niin se meni ohi se himo. Mä en kauheen paljoo käy nykypäivänä Hesburgereissa tai tämmösissä. Niissäkin on tullu aika paljon ravattua. Et mä oon yrittäny laittaa ite ruokaa. Joo. Mul oli jossain vaiheessa joku sellanen atooppinen ihottuma, joku sellanen. Ja se vissiin liittyy jotenkin vehnään. Niin mul oli aika pitkään ruokavalios, mä en syönyt vehnää. Ja se oli aika kamalaa aika. Mut se autto siihen iho-ongelmaa. Mul oli huulet turvonneet ja ne jos mä avasin suun, puhuin vähän niin ne repes siitä ja vuos verta. Ja ne oli aika kivuliaat, mut sit mä aloin syömään vehnätöntä ruokavalioo ja se autto. Mä oon vähän yrittäny lisätä jotain pähkinöitä tai vastaavaa et sais jostain ees kaloreita. Koska välillä on päivii kun mä en periaattees syö kunnan ruokaa ollenkaan. Et se on sit lähinnä nää suklaat ja jäätelöt. Nyt mä oon yrittäny syödä paremmin. Se ei kauheen helppoo oo ollu. Ja vieläkin on vaikee syödä ja sit menee aina vatta kipeeks kun mä syön paljon, koska se ei oo tottunu ruokaan.

K: Kyllä.

V: Jossain vaiheessa mä olin syöny viimeks sen päivän edeltävänä aamuna ja sit yli yhessä illalla. Eli mä en ollu periaattees kahteen päivään syöny oikein mitään. Ja ei mul ollu mikään nälkä eikä mikään. Ja mä huomasin, aloin ajattelee sitä vast sen jälkeen kun mä huomasin et mä en näe kunnolla. Mä tekstailin mä en näe mun peukkuja. Mä, mul oli tosi vaikee nähä mitä mä kirjotan. Mul oli keskel näkökenttää semmonen sumee laikku ja mä olin vähän et mitä nyt tapahtuu. Et oonks mä tuloks sokeeks tai jotain. Sit mä aloin miettimään et ehkä tää johtuu siit kun mä en oo syönyt pitkään aikaan mitään. Ja sit mä menin syömään sen jälkeen jotain ja se meni pois sen jälkeen. Ehkä nälkä olis parempi varotusmerkki kun näön meneminen.

K: Kyllä. Meni vähän pitkälle tää syömättömyys. Mitä jos sä ajattelet ittees vielä jotenkin lapsena ja et millanen suhde sulla ihan kun sä olit pienempi niin ruokaan, niin mitä ajatuksia siitä herää?

V: Kyl mä luulen mul oli ihan niin sanotusti normaali suhde ruokaan. Mun isä oli kouluttautunu kokiksi. Mut sit se sairastu niin se oli koti-isänä. Niin se laitto tosi paljon meille ruokaa ja se on ain tosi hyvää se ruoka. Mä tykkäsin siitä. Kyl mä tykkäsin syödä. Söin ihan normaalisti. Mä oon kyl aina ollu alipainoinen. Mä synnyinkin alipainosena. Mut tavallaan se oli nousussa, kasvoin aika paljon pituutta myös niin sekin vaikuttaa, mut se oli kumminkin oli nousussa painoindeksi kunnes sit Kuopiossa lähti laskuun taas.

K: Aatteliks sä et onks sul jotenkin se että mikä, miten se ruoka on sulle merkinny niin jotenkin muuttuko se silloin kun sä lähit sinne opiskelemaan. Tuliks siitä vielä jotenkin vähemmän tärkeitä kun mitä se ehkä oli ollu ennen vai?

V: Joo. Se oli jotenkin tavallaan siellä niin kun lähti tippumaan tärkeitä asioita. Mä yritin jatkaa sitä opiskeluu mahdollisimman pitkään. Sit mult tippu kaikki tärkeet elämäntaidot, joku syöminen, nukkuminen, siivoaminen ja kaikki. Ne kaikki vaan jäi sen opiskelun tieltä. Sit mun oli pakko lopettaa se siel ennen kun menee terveys ihan pilalle.

K: Koiks sä sen opiskelun itsessään jotenkin niin kuormittavana myös et se jotenkin ei, et sen jälkeen ei jaksanu tehdä muuta?

V: Joo jollain tasol. Se oli ehkä enemmän sitä et siel on paljon uusii ihmisii. Paljon uusii paikkoja. Mä tykkäsin aina kun sai mahdollisuuden mennä takasin mun huoneeseen ja rentoutua tietokoneen kaa. Mä en halunnu tavallaan yhtään uutta asiaa lisää siihen päivään. Se opiskelu oli kyl aika helppoo. Meil oli tosi vähän tuntei ja tosi helppoi aiheita siihen alkuun. Sellasiikin juttuja mitä mä osasin jo. Et ei ne ehkä oppitunnit ittessään ollu se kuormittava asia mut lähinnä se uus ympäristö.

K: Kyllä. Uudet paikat ja uudet ihmiset ja paljon ihmisiä ja –

V: Uus kaupunki.

K: No mitä sä ajattelet ylipäänsä sit kehollisuudesta ja ruoasta ja syömisestä niin mitä ajatuksia siitä sulle herää?

V: Se kun on laihtunu niin on tuonu mulle tavallaan sellasii uusii ongelmakohtii mitä mä pidän mun ulkonäössä esimerkiks mun posket on aika luiset niin siit mä en tykkää. Et sen takiikin mä yritän saada sitä painoa takas. Ja kyl mä tiedän et mä olen laiha. Eikä mua haittais tavallaan olla sellanen laihempi kun useemmat mut välil tuntuu et näyttää ihan joltain luurangolta ja siit mä en oikein tykkää kauheen paljoo. Vaik mä oon ain ollu alipainonen mut se ei ollu niin ilmiselvää esimerkiks 15-vuotiaana. Mul oli anemia jossain vaiheessa niin sekään ei ollu kauheen mukava fiilis.

Niin mä oon nyt yrittäny panostaa siihen, mut sekin on aika rasittavaa välillä. Koska se ei vaan jotenkin tunnu menevän parempaan suuntaan. Vaik on yrittäny aika kauan. On vaikee syö vaik sais yhen aterian syötyy, tai yhen päivän syötyy silleen kun pitäis tai joka ois ees lähellä minkään näköstä lautasmallia tai kalorimäärää tai ihan mitä vaan. Niin vaik yhen päivän sais syötyy niin sit se seuraava päivä on tosi vaikee. Et ei vaan riitä tilaa vattassa siihen et söis lisää. Ja sit no ei se painokaan oo noussu mihinkään että. Se on aika rasittavaa ja ärsyttävää, mut täytyy vaan jatkaa yrittämistä.

K: Varmaan just se et jos on tosi niukasti syöny ja elimistön jotenkin mennykin sellaseen säästötilaan niin eihän sieltä ihan heti sit palaudukaan varmasti juu.

V: Joo siitäkin on nyt aikaa jo varmaan mitäs mä nyt sanoisin. Kaks vuotta tai kolme vuotta tai jotain siit väliltä. Mut se ei oo silti vieläköön yhtään sen parempi. Ehkä ny on vähän enemmän energiaa kun ei oo anemiaa tai mitään tällasta mut ei se vielä oo kauheen hyvä jamas vieläköön.

K: Mitä sä toivoisit tulevaisuudelta?

V: Vois ihan normaalisti syödä. Söis sen verran et pysyy terveenä. Ainakin jollain tasolla terveenä. Pysyy elossa. Se on se mun tavote.